

som formål. Eller også giver vi, hver gang vi ellers vilde have sendt en krans til en afdøds kiste, en lille skjærv til støtte for en eller anden sag, som den afdøde har haft interesse for.

Medens vi nu opholder os ved de dødes minde og de misbrug, som den i sig selv smukke tanke fremkalder, må vi berøre en skik, som endnu er i sin vorden, og som bliver ligeså slem, om ikke værre end blomsterne. Det er den at rejse mindesmærker. Det er naturligt og rigtigt, at der opstilles statuer og buster af vore berømte mænd rundt omkring på vore offentlige pladser, for at folket bestandig kan have deres eksempel for øje og mindes om, hvad det skylder dem; men den skik, at der næppe dør en mand i en lidt anset stilling, uden at nogle venner ønske at rejse et mindesmærke på hans grav og samle penge ind dertil, den er dog ganske vist uheldig. Lad os indse, at stene og monumenter på gravene er for de velhavende, hvis efterladte slægt kan rejse dem. Man kan være vis på, at mange af bidragyderne giver kun nødtvungent, fordi de synes, at de ikke kan lade det være, måske også for at se deres navn blandt giverne.

Alvoren ved døden burde løfte os således, at alle disse småligheder faldt bort. Den døde gjør de intet godt, og heller ikke de efterladte skjænker de et virkeligt gode; — men de fremkalder megen forfængelighed.

Virksomhed af og for Kvinden.

Søndagen den 22de Nov. holdt Frk. Kirstine Frederiksen, paa Opfordring af Foreningen til Oplysnings Fremme blandt Kjøbenhavns Arbejdere, i Studentersamfundets Lokale et Foredrag om Frøbel for en stor Kreds af Kvinder og Mænd.

*

*

*

I Landmandsbanken har man, saavel ved Hovedsædet som ved de tre Underafdelinger, antaget i alt fire Kvinder, som i denne Tid indøves i Bankforretningerne for senere at tiltræde Pladser som Assistenten. Naar undtages Nationalbanken, hvor der i lang Tid har været kvindelige